

Zwierzęta chronione w Polsce

Żubr (*Bison bonasus*) to ssak z rodziny krętorogich, blisko spokrewniony z amerykańskim bizonem, o bardzo masywnym ciele. Samce są większe i są silniej zbudowane niż samice. Tył ciała znacznie niższy od kłębu, krótka szyja, duże podgardle. Ogon ma na końcu pędzel. Na głowie występują krótkie, masywne rogi. Ich

rozpiętość u samców jest większa. Ciało żubra pokryte jest gęstym futrem o kolorze rudym i szarobrunatnym. Wzdłuż brody poprzez podgardle przechodzi grzywa. Ma słaby wzrok i słuch. Bardzo dobrze rozwinięty jest węch.

Wilki szare są zwierzętami stadnymi żyjącymi w grupach tzw. watach liczących do 10 osobników (w skrajnych przypadkach kilkunastu). Każda wataha dowodzona jest przez dominującą parę - samca i samicę alfa (basior i wadera). W naszym kraju wilcza banda kontroluje teren liczący ok. 150 km². W niektórych częściach świata może ona władać znacznie rozleglejszym obszarem mającym nawet 300 km². Zależy to od kilku czynników m.in. od dostępności pokarmu i zasobności dzikich obszarach północnej Kanady, Alaski i Syberii.

Kozica - żywy symbol Tatr, na stałe wpisała się w świadomość mieszkańców Podhala jako przykład swobody i umiłowania gór. Łowy na nią stanowiły spełnienie marzeń i pragnień kolejnych pokoleń myśliwych. Była i wciąż jest bohaterką ludowych gadek i opowieści, piosenek oraz pieśni, motywem malowideł na szkle, rzeźb i płaskorzeźb. Od niej wywodzą się lokalne nazwy: Kozi Wierch, Kozia Dolina, Kozi Grzbiet itp. Dla

obu transgranicznych tatrzańskich parków narodowych - polskiego TPN oraz słowackiego TANAP - powstałych w połowie minionego wieku kozica stała się godłem i zarazem nadrzędnym celem ochrony.